

Arrest

nr. 241 156 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 september 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 september 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 maart 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 april 2019.

1.3. Op 11 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 december 2019 aangetekend naar verzoekers voogd verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.I., beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Sheikhan, dat gelegen is in het district Tagab van de provincie Kapisa. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U bent analfabeet en hielp uw ooms op de velden.

De taliban vielen u thuis steeds lastig door 's nachts eten te vragen. De taliban had gewaarschuwd dat dit aan niemand mocht gezegd worden. Op een bepaald moment, toen vijf talibanleden in uw huis waren, had uw broer er toch genoeg van en besloot hij de autoriteiten te verwittigen. Deze maanden hem aan om hen te verwittigen als de taliban nogmaals langskwam. Dit heeft uw broer H. op een bepaalde dag dan ook gedaan en de autoriteiten raadden hem tegelijkertijd aan om zich te verbergen. Zelf verstopte u zich in de kleioven en hoorde een vuursalvo. De volgende dag hielp uw moeder u uit uw schuilplaats en nam ze u mee naar uw oom van moederszijde. Ze lichtte u ook in over het feit dat uw broer H. werd meegenomen door de taliban. Na het verstrijken van een nacht bij uw oom verliet u het land.

Acht dagen na het offerfeest van 1395 (september 2016) verliet u Afghanistan. Na aankomst in België verzocht u om internationale bescherming op 10 september 2018. Tot op heden zou uw broer H. nog steeds ontvoerd zijn.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een Tracing-document van het Rode Kruis, een observatieverslag opgesteld door uw leefgroep en een medisch verslag.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op hetgeen verwacht wordt van u, met name het spreken van de waarheid, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan uw plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u slechts over bijzonder weinig informatie beschikt betreffende uw regio van herkomst. Hoewel rekening moet gehouden worden met uw jonge leeftijd, kan toch verwacht worden dat u betreffende elementaire zaken over uw streek van herkomst een begin aan informatie weet te verschaffen. Dit blijkt evenwel in casu niet het geval te zijn.

Vooreerst wenst het CGVS te focussen op uw opvallende gebrek aan geografische kennis. Gevraagd of er binnen Kapisa grote steden zijn, beaamt u dit (CGVS, p. 12). Gevraagd welke deze steden dan wel zijn, zegt u dat er geen grote stad is, maar wel kleine stadjes met een bazar (CGVS, p. 12). Wanneer dan gevraagd wordt om dit te concretiseren, zegt u geen namen van dergelijke stadjes in uw regio te kennen (CGVS, p. 12). Dit is zeer opmerkelijk. Later, gepolst of u Mohammad Raqi kent, zegt u dit niet te kennen en evenmin heeft u al gehoord van Nijrab (CGVS, p. 13). Dat u nog nooit gehoord heeft van deze namen is een opmerkelijke vaststelling aangezien Mohammad Raqi de hoofdstad is van uw voorgehouden provincie Kapisa, en Nijrab een naburig en meest bevolkte district (zie administratief dossier). U zegt verder dat er in de buurt van uw dorp geen bazars waren en uw broer en ooms voedsel

gingen inkopen in een andere bazar. In welke bazar zij dit deden, is u dan weer onbekend (CGVS p.10). Evenmin slaagt u er in om, afgezien van Kandahar, ook maar één stad uit Afghanistan op te sommen (CGVS p.12). Dit alles is hoogst opmerkelijk, zelfs als men rekening houdt met uw jonge leeftijd.

Verder haalt u op een bepaald moment het bestaan aan van een militaire basis nabij uw dorp (CGVS, p. 4). Gevraagd welke basis u hiermee bedoelt, zegt u dat het een basis van de Fransen betrof en nog andere buitenlanders (CGVS, p. 4). Gevraagd wat u dan verder nog weet over die basis, zegt u dat u enkel weet dat er Fransen waren en er verder niets over weet omdat u daar niet vaak naartoe ging (CGVS, p. 4). Gevraagd om die basis dan te beschrijven, zegt u dat hij vlak onder de "Shamshar" heuvel gesitueerd was (CGVS, p. 4). Hoe het u dan duidelijk was dat daar een basis was, verklaart u vanuit het feit dat er over gesproken werd door andere mensen, door uw moeder en door mensen in de moskee (CGVS, p. 4). Dat u dan absoluut niets kan vertellen over wat deze mensen dan wel vertelden over deze basis (u houdt het er namelijk op dat ze vertelden "dat daar een basis was" - CGVS, p. 4), is zeer opmerkelijk. Verder stelt u dat de mensen van de basis soms in uw dorp kwamen (CGVS, p. 4). Hoe u ze dan kon herkennen, legt u uit vanuit het feit dat u het kon zien aan hun kledij en een vlag op hun schouders (CGVS, p. 4). U voegt hieraan toe dat die vlag waarschijnlijk de Franse was (CGVS, p. 4) en stelt dat de Franse troepen nog aanwezig waren op het moment dat u de regio verliet (CGVS p.11). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, zijn de Franse troepen echter reeds in 2012 weggetrokken uit deze regio (zie administratief dossier). Dat u stelt dat u ze met uw eigen ogen gezien heeft in uw dorp, en hen ook herkende aan hun kledij, is dan ook opmerkelijk. Immers, u was hooguit tien jaar op het moment dat de Fransen zich terugtrokken. Dat u zich dan jaren later spontaan nog herinnert dat er Fransen in uw regio aanwezig maar daarnaast in het geheel niets weet te zeggen over deze basis, is dan ook erg bevreemdend.

Gevraagd naar scholen in uw buurt, ook al ging u zelf niet, zegt u dat er een was onder de basis, vlakbij de bergen (CGVS, p. 4). Toch weet u blijkbaar de naam van deze enige school van uw dorp niet (CGVS, p. 4). Ook dit mag verbazen aangezien kan aangenomen worden dat deze school wel eens ter sprake kwam bij de mensen in de buurt. Dat u er dan toch niet in slaagt om de naam te geven, is dan ook erg opmerkelijk. Even opmerkelijk is de vaststelling dat u er niet van op de hoogte bent of er in andere dorpen al dan niet scholen bestonden (CGVS p.4). Ook wat dit betreft kan aangenomen worden dat u hier doorheen gesprekken met vrienden of familieleden toch wel eens iets over zou hebben opgevangen, zelfs al ging u naar eigen zeggen niet vaak naar andere dorpen.

Verder kan u het CGVS ook niets vertellen over de stammen die gevestigd zijn in uw regio. Nochtans bekleden stammen en clans een centrale positie in het Afghaanse dagdagelijkse leven, zeker in rurale gebieden zoals de regio waarvan u zegt afkomstig te zijn (zie administratief dossier). U zegt dan wel dat er in de regio veel andere stammen bestaan naast de Safi's, maar gevraagd welke stammen dit zoals zijn houdt u het op "geen idee" (CGVS, p. 4). Dit is hoogst opmerkelijk. Zelfs wanneer gevraagd wordt of de Safi-stam zelf nog onder te verdelen is in aparte subgroepen kan u het CGVS niet van antwoord dienen (CGVS, p. 4). Dit blijkt volgens de informatie waarover het CGVS beschikt nochtans wel het geval (zie administratief dossier). Gevraagd of er in uw regio Pashai wonen, antwoordt u plots dat dit effectief het geval is en er zouden zelfs Pashai in uw dorp wonen (CGVS, p. 5). Gevraagd wat u dan weet over deze Pashai en of u iets over hen kan vertellen, blijkt u dan weer niet het minste over hen te kunnen vertellen (CGVS, p. 5). Ook dit is zeer opmerkelijk, net als het feit dat u geen melding maakt van het bestaan van Tajieken in uw regio, terwijl deze bevolkingsgroep wel degelijk in de provincie Kapisa gevestigd is (zie administratief dossier). Dat u overigens niet weet hoe Farsisprekers in Afghanistan heten, maar enkel kan zeggen dat ze 'Afghanen' zijn (CGVS, p. 5), is een andere vreemde vaststelling. Zo spreken bijvoorbeeld de Tajieken het Dari (zie administratief dossier).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de taliban en hun activiteiten in uw voorgehouden regio van herkomst wenst het CGVS het volgende aan te halen. Gevraagd naar commandant Badruddin zegt u deze niet te kennen (CGVS, p. 10). Nochtans was Badruddin een lokale talibancommandant die gedood werd in de Tameer area van Tagab (zie administratief dossier). Eigenaardig is het feit dat u noch die man, noch die regio kent (CGVS, p. 10). U zegt enkel uw eigen commandant, Nader, te kennen (CGVS, p. 10). Gevraagd wat u dan weet over hem, zegt u dat uw moeder vertelde dat hij commandant was (CGVS, p. 10). Gevraagd wie hij dan aanstuurde als commandant kan u hier niet op antwoorden (CGVS, p. 10). Wanneer vervolgens enkele antwoorden worden aangereikt met de vraag of hij commandant was van de overheid, taliban of nog een ander soort commandant was, zegt u dat hij commandant was bij de overheid (CGVS, p. 10). Wat hij dan precies deed, verduidelijkt u door te zeggen dat u geen idee heeft, maar dat hij iets deed als er iets gebeurde (CGVS, p. 10). Gevraagd om dit uit te leggen, zegt u dat hij taskara's uitreikte (CGVS, p. 10). Dat u vrijwel niets weet te zeggen over

de persoon die u aanduidt als “onze commandant” is hoogst eigenaardig. Ook hoorde u kennelijk in de moskee spreken over een talibancommandant die Ehsanullah heet, maar ook van deze man kan u geen verdere informatie geven (CGVS, p. 10).

Gevraagd verder of u een voorbeeld kan geven van een incident waarbij de taliban betrokken was in uw dorp of in de buurt zegt u dit niet te kunnen: u zou veel vergeten zijn sinds u het land verlaten heeft (CGVS, p. 11). Dat u niets kan vertellen over ook maar één incident in uw regio, is bijzonder opmerkelijk. Later in het interview haalt u dan wel een incident aan waarbij een jongen betrokken was, maar ook daar slaagt u er allesbehalve in om meer te vertellen over dit feit. Immers, u weet niet zeker wat hij misdaan had waardoor hij gestraft werd (CGVS, p. 19); u stelt enkel te denken dat hij werkte als tolk voor de Fransen (CGVS, p. 19). Evenmin herinnert u zich nog de achternaam van die jongeman (CGVS, p. 19). Dat deze jongen volgens uw verklaringen vlakbij uw huis woonde, terwijl u er allerm minst in slaagt over dit incident meer te vertellen, is wederom een erg opvallende vaststelling. Logischerwijs mag namelijk verwacht worden dat dergelijk incident uitvoerig zou besproken zijn in het dorp. U haalt verder nog een incident aan waarbij twee talibankopstukken op de weg naar Laghman of Nangharhar werden doodgeschoten, waardoor de taliban het leger aanviel (CGVS, p. 16-17). Toch is het vreemd dat u de namen van de kopstukken dan weer niet kan benoemen (CGVS, p. 17). Dat u verder vertelt dat heel veel mensen het dorp Sheikhan verlieten hierdoor, maar dat uw familie kennelijk in uw huis bleef wonen (CGVS, p. 17), is een andere vreemde vaststelling. Dat u slechts bitter weinig kan vertellen over de taliban en haar activiteiten in uw regio is een verbazingwekkende vaststelling, temeer omdat uw regio volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en bij het administratief dossier werd gevoegd erg volatiel is (zie administratief dossier). U zegt overigens ook zelf dat de taliban in uw regio het sterkste staat en dat in elk huis een talib woont (CGVS, p. 19). Dat u in deze context in geen enkel opzicht een concreet en gedetailleerd voorbeeld kan geven van een incident, en enkel teruggrijpt naar het vage voorbeeld van de jongen A.(...), en de talibankopstukken die werden doodgeschoten, is dan ook weinig overtuigend.

Verder stelt u dat de naam “Syed Mohammad Khalid Hashimi” een belletje doet rinkelen (CGVS, p. 11). U geeft aan dat hij een leiderfiguur is bij de taliban. Dit mag echter erg verbazen, aangezien deze figuur volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, de gouverneur was van de provincie Kapisa in de periode 2015-2017 (zie administratief dossier). Dat u deze man, die toch een centrale functie vervulde in uw regio, verkeerdelijk een lid van de taliban noemt, is eens te meer een vaststelling die sterk doet twifelen aan uw werkelijke herkomst.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook de Afghaanse kalender u slechts weinig bekend is. Gevraagd wat de eerste dag van het jaar is in de Afghaanse kalender, of wanneer de overgang naar een volgend jaar gemaakt wordt, blijkt u hier geen antwoord op te kunnen bieden (CGVS p.5-6). Evenmin kan u aangeven of we ons op het moment van het gehoor (dat slechts een maand na het Afghaanse nieuwjaar plaatsvond) al dan niet al lang in het huidige jaar bevinden (CGVS p.6). Dit alles mag erg verbazen. In dit verband is het overigens opvallend dat u zegt dat Newroz de zomer inluidt (CGVS, p. 6). Immers, wanneer u nogmaals gevraagd wordt of het niet zo is dat de lente begint met Newroz, zegt u dat het zomer is wanneer het warm begint te worden (CGVS, p. 6). Toch is het opmerkelijk dat u, als jongen die z'n leven in Afghanistan zou hebben doorgebracht, niet weet dat Newroz het begin van de lente is. Dit is volgens de beschikbare informatie in Afghanistan nochtans een erg gevierde festiviteit (zie administratief dossier).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa.

De opmerkingen die uw advocaat maakte bij de notities van het persoonlijk onderhoud zijn niet in staat een ander licht te werpen op deze beoordeling. Het aangepaste jaartal, meer bepaald ‘1398 in plaats van 39’ (zie document advocaat), heeft namelijk geen directe link met bovenstaande argumenten. Wat betreft het feit dat uw advocaat aangeeft dat u zou bevestigen de jaargetijden niet te kennen, maar wel te weten dat de planten en bloemen weer tot bloei komen bij Newroz (zie document advocaat), acht het CGVS geen plausibele verklaring voor het feit dat u zelfs niet bleek te weten dat de lente begint bij Newroz.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielerelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Tagab heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in

deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 30 april 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat u slechts weinig wist te zeggen over uw regio van herkomst in Afghanistan (CGVS, p. 16). Daarna werd u nog de kans gegeven om spontaan dingen te vertellen over uw regio waaraan het CGVS misschien niet heeft gedacht, waarna u enkel nog een vaag incident vermeldt dat veroorzaakt werd door de taliban (CGVS, p. 16-17). Gepolst naar andere dingen die u nog zou weten over uw regio, tast u in het duister (CGVS, p. 17). Ook na het overleg bleef u bij dezelfde verklaringen omtrent uw herkomst.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware

toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. X). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De documenten zijn niet in staat om een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Het Tracing Attest staat immers louter het feit dat u bij het Rode Kruis aangaf uw familieleden kwijtgeraakt te zijn. Echter vormt dit document geenszins een bewijs voor de problemen die aan de basis lagen van dit gegeven.

Het observatieverslag van uw leefgroep geeft aan dat u lijdt aan fysieke en psychosomatische klachten, getriggerd door stress, gemis van familie en traumatische ervaringen uit het verleden. Toch is het document niet in staat om op ondubbelzinnige wijze de oorzaak te geven van deze klachten. Uw problemen in Afghanistan kunnen hiermee dan ook niet gestaafd worden. Hetzelfde geldt overigens voor het medisch verslag van uw huisarts.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), "de algemene motiveringsplicht", het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker betwist niet dat de herkomstcheck niet fantastisch verliep. Er zijn inderdaad een aantal zaken die hij niet weet over zijn regio van herkomst. Dit wil volgens verzoeker echter niet zeggen dat hij niet afkomstig is uit zijn dorp in de provincie Kapisa. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hield volgens verzoeker veel te weinig rekening met zijn profiel en verwacht een te hoog niveau van kennis omtrent de regio van herkomst. Verzoeker licht toe waarom men van hem een lager niveau van kennis dient te verwachten.

Verzoeker is om te beginnen een minderjarige en hij verliet Afghanistan toen hij slechts 13 jaar oud was, hetgeen een verminderde bewijslast met zich meebrengt. Onder verwijzing naar de *"Guidelines on international protection: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"* van UNHCR van 22 december 2009, voert verzoeker aan dat in het geval van een minderjarige asielzoeker er een verschuiving van de bewijslast plaatsvindt. Van een dertienjarige kan men niet dezelfde graad van algemene kennis van zijn regio van herkomst verwachten als van een volwassene, aldus verzoeker, die van oordeel is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiermee te weinig rekening hield. Daarbij komt dan nog dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud Afghanistan al bijna drie jaar had verlaten en de kennis over zijn regio dus niet fris in zijn geheugen zat. Verzoeker verwijst te staving van zijn betoog nog naar rechtspraak van deze Raad (RvV arrest nr. 160516 van 21 januari 2016) waar werd geoordeeld dat bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van de herkomst rekening dient te worden gehouden met de jonge leeftijd van de betrokkene op het moment van vertrek uit Afghanistan.

Verwerende partij hield volgens verzoeker daarnaast onvoldoende rekening met het feit dat hij ongeschoold is en over beperkte cognitieve vaardigheden beschikt. Van verzoeker mag men dus niet hetzelfde kennisniveau verwachten als van een gemiddelde minderjarige. Immers is verzoeker nooit naar school geweest in Afghanistan en leerde hij pas in de onthaalklas in België lezen en schrijven. Bovendien heeft verzoeker moeilijkheden om te volgen in de klas, wat te wijten is aan een gebrek aan intellectuele capaciteiten. Dit wordt aangekaart zowel door de school waar hij les volgt als door de leefgroep begeleider van verzoeker (stuk 3). Ook in zijn vrijetijdsbesteding komen verzoeker zijn beperkte cognitieve mogelijkheden tot uiting. Zo heeft hij bijvoorbeeld veel interesse voor kinderfilms die niet meer bij zijn leeftijd behoren. Verzoeker wenst te verwijzen naar RvV arrest nr. 79824 van 11 november 2011 waar, na neerlegging van een psychologisch attest inzake de zwakbegaafdheid van de verzoeker om internationale bescherming, de zaak diende teruggestuurd te worden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De betrokken verzoeker om internationale bescherming werd naderhand erkend als vluchteling door het Commissariaat-generaal. Het Handboek van het UNHCR (§ 207-§211) bevat ook enkele belangrijke richtlijnen met betrekking tot de bewijslast voor asielzoekers met mentale problemen: die moet in elk geval verlaagd worden. Verzoeker wijst er in dit verband ook op dat een arrest van de kamer van het Britse Hof van Beroep bevoegd voor asiel en migratie op 27 juli 2019 stelde dat bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van asielzoekers de bevindingen van medische experts mee in overweging dienen genomen te worden. Deze bevindingen moeten deel uitmaken van een holistische analyse van het dossier, en niet als een toemaatje behandeld worden, nadat de geloofwaardigheidsbeoordeling heeft plaatsgevonden (zoals dit in de bestreden beslissing jammer genoeg gebeurde). In dit arrest was het Britse Hof van Beroep van mening dat de leeftijd van de asielzoeker, zijn kwetsbaarheid en zijn leerstoornis van belang zijn om de beperkingen in de verklaringen van de persoon in kwestie te kaderen.

Tot slot besloot het Commissariaat-generaal volgens verzoeker op voorbarige wijze dat hij zijn recente herkomst uit de provincie Kapisa niet kon aantonen, zonder rekening te houden met zijn psychische toestand. Verzoeker legde in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming een medisch attest voor betreffende zijn psychische toestand waardoor hij talrijke fysieke klachten heeft (stuk 2). Een recent attest opgesteld door zijn leefgroep begeleider bepaalt het volgende: *"We zagen dat er meer fysieke kwalen bij I.(...) ontstonden zoals hoofdpijn, maagkrampen/buikpijn en een slecht eetpatroon (veel maaltijden overslaan). Wij hebben hier verschillende methodieken toegepast en zoeken continue naar oplossingen, de klachten blijven of keren snel terug. Toch blijven wij zoeken naar nieuwe hulpmiddelen. Uit doktersonderzoek bleek dat alle klachten stress gerelateerd zouden zijn."* (stuk 3). Verzoeker wordt op dit moment ook opgevolgd door een psychiater waarvan hij zo snel mogelijk een attest zal overmaken aan uw Raad. Zoals wordt vermeld in de verklaring van de leefgroep begeleider, neemt verzoeker op dit moment antidepressiva. Verzoeker wijst er voorts op dat uit rechtspraak van deze Raad blijkt dat medische attesten waaruit de kwetsbaarheid van de verzoeker om internationale bescherming blijkt, niet zomaar aan de kant mogen geschoven worden (RvV arrest nr. X van 10 februari 2017, RvV arrest nr. X van 28 maart 2013 en RvV arrest nr. X van 24 juli 2012).

Verzoeker besluit op basis van het voorgaande dat hij de informatie omtrent zijn regio van herkomst verschaft die men redelijkerwijze van hem kon verwachten. Meer kan men niet verwachten van iemand die ongeschoold was in Afghanistan met beperkte cognitieve capaciteiten en die drie jaar geleden uit zijn land van herkomst is vertrokken, en die bij zijn vertrek slechts 13 jaar oud was. Pas een aantal jaar na zijn vertrek werd verzoeker gehoord door verwerende partij waardoor het logisch is dat er bepaalde zaken niet meer zo scherp in zijn geheugen zitten. Verzoeker meent dat hij om deze redenen het voordeel van de twijfel verdient.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat hij heel wat kennisvragen over zijn land en regio correct wist te beantwoorden, meer bepaald deze vragen die aansluiten bij zijn leefwereld. Verder wenst verzoeker op te merken dat de bevraging van verwerende partij eerder beperkt was waardoor er heel wat informatie verloren ging. Zo stelt de *protection officer* geen verdere vragen over de manier van bewerken van het veld, wat verzoeker zijn taken waren en hoe hij het veld kon bereiken vanaf zijn huis. Verzoeker gaf ook uitdrukkelijk aan dat hij zaken die de *protection officer* zei niet heeft begrepen. Ook hieraan werd echter geen aandacht besteed. De te beperkte vraagstelling werd ook uitdrukkelijk opgemerkt door de advocaat die het persoonlijk onderhoud bijwoonde. Na nog enkele vragen te stellen, werd het persoonlijk onderhoud daaropvolgend afgesloten als volgt: *“Uit tijdsgebrek ga ik niet meer ingaan op andere vragen die u voorstelde, maar mocht het nodig zijn organiseren we nog een bijkomend interview.”* Verzoeker meent dan ook dat men op basis van de door het Commissariaat-generaal aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat zijn afkomst uit en recent verblijf in zijn dorp Sheikhan geloofwaardigheid mist. De vragen die hij niet wist te beantwoorden kunnen naar mening van verzoeker niet aangegrepen worden om zijn herkomst in twijfel te trekken. Deze vragen zijn immers geenszins aangepast aan zijn profiel aangezien ze handelen over hetgeen zich ver buiten de leefwereld van een minderjarige afspeelt. Ondanks het gegeven dat verzoeker minderjarig is, op 13-jarige leeftijd Afghanistan verliet, nooit naar school is geweest, met beperkte cognitieve vaardigheden en met een psychiatrische problematiek kampt, heeft hij getracht om zoveel mogelijk informatie te geven aan verwerende partij over zijn afkomst.

Tot slot wijst verzoeker op het hoger belang van het kind. De primauteit en de centrale rol die het hoger belang van het kind speelt in het Europese asielacquis blijkt duidelijk uit het feit dat het expliciet wordt opgenomen als apart principe, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar de overwegingen 18 en 28 van de Kwalificatierichtlijn, overweging 33 van de herschikte Procedurerichtlijn, artikel 25.6 van de herschikte Procedurerichtlijn en artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Op 29 mei 2013 publiceerde het Kinderrechtencomité zijn Algemeen Commentaar n°14 (General Comment) waarin het Comité verduidelijkt dat: *“The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof”* (§32). Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest C-540/03) betoogt verzoeker dat asielaanvragen een toepassing van Unierecht uitmaken en het IVRK onverkort toepassing dient te vinden bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming. Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, en niet als louter procedurele garantie. Het hoger belang van het kind wordt door het EHRM zowel gebruikt om artikel 3 van het EVRM richting te geven, als artikel 8 EVRM. De redenering is daarbij allerminst dat het hoger belang van het kind niet kan afdoen aan de ernst van het risico vereist onder artikel 3 van het EVRM, maar integendeel wordt het gebruikt om de impact van bepaalde behandelingen te gaan kwalificeren als ernstiger ten opzichte van een kind dan ten opzichte van een volwassene (zie bijvoorbeeld EHRM 12 oktober 2006, nr. 13178/03, Mubilanzila Mayeka en Kiniku Mitunga t. België; EHRM, V.M. e.a. t. België, 7 juli 2015; TULKENS, F., *“La Convention européenne des droits de l'homme et les droits des enfants”*, Journal du Droit des Jeunes, nr. 272, februari 2008, p.6). Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad. pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001. nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland. § 42). Belangrijk voor het EHRM is ook de

vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. Het hoger belang van het kind wordt verduidelijkt door het VN Kinderrechtencomité in Algemene Conclusie nr. 14. Dit document biedt een leidraad hoe het hoger belang van het kind te kwalificeren en concreet invulling te geven. Het is dus geen vaag begrip dat hierdoor geen toepassing zou kunnen vinden. Integendeel, het brengt een onderzoeksplicht met zich mee van de betrokken instanties om de situatie en achtergrond van het kind vanuit die optiek te analyseren en begrijpen. Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stipt aan dat het onderzoek van de aanvraag hoort te gebeuren in een vriendelijke sfeer, door gekwalificeerde professionals, maar ook dat er ook rekening dient gehouden te worden met het algemeen welzijn van het kind met name zijn recht op (over)leven, op ontwikkeling/ontplooiing en op non-discriminatie, en dat om dit te bereiken de instanties een precies beeld van de complete identiteit van het kind horen te hebben (met name zijn nationaliteit, opvoeding, herkomst, bijzondere en specifieke kwetsbaarheidsfactoren,...). De beslissing dient ook in het licht van het hoger belang van het kind gemotiveerd te worden (BCHV, december 2014, Asiel en de bescherming van kwetsbaarheid. Inoverwegingname van de minderjarigheid en trauma in de Belgische asielprocedure, p. 16). Het gaat dus niet louter om een procedurele garantie, maar ook om een onderzoeksplicht die een holistische inschatting van de achtergrond van het kind met zich meebrengt in licht van het welzijn van het kind, en de beslissing als dusdanig dient gemotiveerd te worden. Verzoeker vervolgt zijn betoog, verwijzende naar artikel 6.1. van het IVRK en stellende dat een voorbeeld van hoe het hoger belang van het kind wordt toegepast en ingevuld in migratie- en beschermingsdossiers het internationaal wetenschappelijk onderzoek is dat uitwijst dat bij kinderen die jaren afwezig van het herkomstland een terugkeer een verwoestende impact kan hebben op de geestelijke gezondheid en de ontwikkeling van het kind, en op zich tot de ontwikkeling van PTSS kan leiden. Verzoeker wijst er ook op dat UNHCR in hoger aangehaalde richtlijnen duidelijk maakt dat de leeftijd van de asielzoeker ook een impact heeft op de analyse van de criteria van de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 1A van de Conventie, en dat deze ook deze Raad verschillende malen heeft aangedrongen op een lagere bewijslast voor minderjarige asielzoekers op basis van leeftijd (CCE, arrest n° 69.096, 25 oktober 2011 - Zie ook in die zin: CCE, arrest n° 67.721, 30 september 2011; CCE, arrest n° 69.087, 25 oktober 2011; CCE, arrest n° 68.245, 11 oktober 2011; CCE, arrest n° 72.592, 23 december 2011; CCE, arrest n° 79.279, 16 april 2012; CCE, arrest n° 79.493, 18 april 2012, CCE, arrest n° 90.233, 24 oktober 2012; CCE, arrest n° 87.204, 10 september 2012). Hij benadrukt dat het niet enkel de geloofwaardigheid is die soepeler dient beoordeeld te worden. Het blijkt ook uit de eerste individuele beslissing van het VN-Kinderrechtencomité hoe het hoger belang van het kind en het IVRK essentieel zijn in de beoordeling van de nood aan bescherming, de kwalificatie van handelingen als vervolging en/of ernstige schade. In *'Views adopted by the Committee on the Rights of the Child under the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure in respect of communication No. 3/2016'* haalt het Comité General Comment No. 6 aan omtrent het non-refoulement beginsel ten opzichte van kinderen, en de artikelen 6 en 37 van het IVRK. Het Comité stelt dat het risico op ernstige schendingen dient onderzocht te worden op een leeftijdsspecifieke wijze, en met respect voor het verband tussen mensenrechten en vluchtelingenrecht, en dat de eigenlijke definitie van wie een vluchteling is op een leeftijdsspecifieke wijze moet geïnterpreteerd te worden. Het Comité herhaalt dat het hoger belang van het kind een eerste overweging dient te zijn in dergelijke dossiers, en dat dergelijke beslissingen, binnenin een procedure met voldoende bescherming, dienen te verzekeren dat het kind na terugkeer veilig zal zijn en voorzien zal zijn van de juiste zorg en genot van rechten. Hoe het Comité dat dan in het concrete geval invult is door te eisen dat de specifieke en persoonlijke context, naast het hoger belang van het kind in licht van de aangetoonde risico's die er zijn, onderzocht wordt en dat het voorzorgsprincipe dient gehuldigd te worden dat bij twijfel bescherming dient geboden in plaats van ontzegd te worden. Verzoeker meent dan ook dat hij het voordeel van de twijfel dient te genieten en verwijst in dit verband nogmaals naar de richtlijnen van UNHCR.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een medisch attest van 8 mei 2019 (stuk 2) en een schrijven van zijn leefgroepbegeleider van 9 januari 2020 (stuk 3).

2.2.2. Met een aangetekend schrijven van 14 februari 2020 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een psychologisch attest dd. 23 januari 2020, een attest van een cognitief gedragstherapeut dd. 5 februari 2020, een attest van een leerkracht dd. 6 januari 2020 en een onderzoeksverslag betreffende zijn cognitieve vaardigheden en intelligentiemogelijkheden dd. 13 januari 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

2.3. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe voornoemd artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4. Beoordeling

2.4.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4.2. Vluchtelingenstatus

2.4.2.1.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn herkomst uit het dorp Sheikhan in het district Tagab van de provincie Kapisa. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande dat (i) verzoekers geografische kennis van zijn beweerde regio van herkomst gebrekkig is; (ii) verzoekers kennis over de aanwezigheid van Franse militairen in zijn beweerde regio van herkomst eveneens gebrekkig is en niet in overeenstemming met de dienaangaande beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier); (iii) verzoekers kennis van de scholen in zijn beweerde regio van herkomst ook gebrekkig is; (iv) verzoekers kennis over de stammen en bevolkingsgroepen in zijn beweerde regio van herkomst te wensen overlaat; (v) verzoekers kennis over de taliban en hun activiteiten en over de prominenten in zijn beweerde regio van herkomst tevens gebrekkig is, terwijl uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat deze regio erg volatiel is; (vi) verzoekers verklaringen in verband met de Afghaanse kalender niet overtuigen; en (vii) de opmerkingen van verzoekers advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud geen ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het dorp Sheikhan in het district Tagab van de provincie Kapisa, evenmin geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben voorgedaan. Ook motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker, rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is, en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar

zijn Afghaanse nationaliteit maar enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist en verzoeker derhalve duidelijkheid dient te scheppen over zijn beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan, waarin hij echter manifest faalt. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.4.2.1.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 december 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4.2.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4.2.3. In de mate verzoeker uitgebreid argumenteert dat bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind en hij in dit verband onder meer verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad vooreerst dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Hoewel het hoger belang van het kind ook krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet volstaan om verzoeker te erkennen als vluchteling dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen. De afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het “belang van het kind” is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”*. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ...

2.4.2.4. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die,*

indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit(en) en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit(en) en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.4.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat de overheid, bevoegd om over een verzoek om internationale bescherming te beslissen, aldus in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart

werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de verzoeker om internationale bescherming verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, en hij bovendien in gebreke blijft om ook maar enig tastbaar begin van bewijs bij te brengen van zijn identiteit, zijn nationaliteit en herkomst, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten.

Vervolgens dient erop gewezen dat ook van personen met een jeugdige leeftijd en een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren.

In casu is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België, dat hij immers niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa, dat het Commissariaat-generaal door verzoekers gebrekkige medewerking op dit punt in het ongewisse verkeert over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft en dat verzoeker, door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen, bijgevolg de door hem aangehaalde nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Na de lezing van het administratief dossier is de Raad echter van oordeel dat de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, mede rekening houdend met verzoekers jeugdige leeftijd, zijn lage scholingsgraad en beperkte cognitieve vaardigheden, en zijn psychische problemen, geenszins afdoende zijn om verzoekers voorgehouden herkomst uit het dorp Sheikhan in het district Tagab van de provincie Kapisa in twijfel te trekken.

Vooreerst kan op basis van verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet zonder meer worden besloten dat hij slechts weinig bekend is met de Afghaanse kalender. De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker aangaf de Afghaanse kalender te kennen. Verzoeker wordt in de bestreden beslissing verweten geen antwoord te kunnen bieden op de vraag wat de eerste dag van het jaar is in de Afghaanse kalender. De Raad leest echter in de notities van het persoonlijk onderhoud, dat verzoeker, die op dat ogenblik werd bevraagd in het Dari, tot twee maal toe aangaf de vraag niet te begrijpen: **“Wat is de eerste dag van het Afghaanse jaar? Hoe bedoelt u? (tolk: VZ antwoordt in Pashtou) Verduidelijk feit dat er nu even Dari zal gesproken worden. Ik begrijp de vraag niet? (tolk: nu antwoordt VZ in Dari).** Vervolgens stelde verzoeker correct dat het op het moment dat zijn persoonlijk onderhoud plaatsvond in de Afghaanse jaartelling 1398 was. De Raad leidt bovendien uit verzoekers antwoorden af dat de vraagstelling voor hem evenmin duidelijk was wanneer hem werd gevraagd **“Wanneer gaan we over naar 399”** en **“Wanneer vanaf nu gaan we naar volgend jaar over?”**. Immers wanneer hem vervolgens werd gevraagd hoe men weet als er een nieuw jaar begint, gaf verzoeker correct aan dat Newroz de eerste dag van het nieuwe jaar is. Verzoeker verklaarde dat zij Newroz thuis niet vierden maar andere mensen naar de moskee gingen en elkaar feliciteerden als ze mekaar zagen. Dat Newroz volgens de beschikbare informatie een erg gevierde festiviteit is, hoeft op zich niet te betekenen dat verzoeker, die stelt afkomstig te zijn uit een rurale regio, dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen aflegt. De landeninformatie die werd toegevoegd in het administratief dossier vermeldt immers vooral grote festiviteiten in Mazar-i-Sharif, Kabul en andere grote steden in Afghanistan. Dat verzoeker meent dat Newroz de zomer inluidt, terwijl het eigenlijk de lente is

die met Newroz begint, kan evenmin volstaan om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Gelet op verzoekers lage scholingsgraad en jeugdige leeftijd, kan immers worden aangenomen dat verzoeker het onderscheid tussen de lente en de zomer niet volledig begrijpt. Verzoeker verklaarde immers als volgt tijdens zijn persoonlijk onderhoud: *“Als het begint warm te worden, dan is het toch zomer, daarna is het winter”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Voor het overige werd verzoeker niet bevraagd over de Afghaanse kalender, zo werd hem bijvoorbeeld niet gevraagd of hij de verschillende maanden kan opnoemen. Dat verzoeker, voor zijn leeftijd, onvoldoende vertrouwd is met de Afghaanse kalender, vindt bijgevolg geen steun in het administratief dossier.

Daarnaast acht de Raad het opmerkelijk dat verzoeker, die stelt nooit naar school te zijn geweest, Dari spreekt. Hij legde tijdens het persoonlijk onderhoud zelfs enkele verklaringen af in het Dari hoewel hij zelf verklaarde dat er in zijn regio van herkomst geen Dari-sprekers (*“farsi-sprekers”*) wonen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Er werd tijdens het persoonlijk onderhoud enkel kort nagegaan in welke mate verzoeker het Dari machtig is, doch aan verzoeker werd niet gevraagd hoe/waar/wanneer/waarom hij deze taal geleerd heeft. Hierdoor wordt de Raad in de onmogelijkheid gesteld te beoordelen in welke mate verzoekers kennis van het Dari bijdraagt aan de (on)geloofwaardigheid van zijn voorgehouden herkomst uit het dorp Sheikhan in het district Tagab van de provincie Kapisa. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt immers dat in de provincie Kapisa hoofdzakelijk Pashtou, Perzisch (Dari) en Pashayi wordt gesproken (*“Kapisa Province”*, Wikipedia).

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker een grotere geografische kennis tentoonspreidt dan wordt voorgehouden in de besteden beslissing. Zo wordt weliswaar onder meer correct vastgesteld dat verzoeker geen grote steden in Kapisa kan benoemen en dat hij van Mohammad Raqi, de hoofdstad van de provincie Kapisa, en Nijrab, een naburig en dichtbevolkt district, nog nooit heeft gehoord (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), doch de Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker wel enkele dorpen weet te benoemen in de omgeving van Sheikhan en kan aangeven dat er een kanaal door Sheikhan en Spian loopt: **“Je vermeldde al een heuvel, in de buurt van uw dorp nog andere bergen? Nee, geen andere, wel de bergen van shamshar. Welke dorpen waren gelegen in de richting van die bergen? Er zijn geen dorpen in die richting, enkel de basis, de school is er in de buurt, ook het schrijn van Zereh. (...) Je moet toch enkele dorpen kunnen opsommen in de richting van de heuvel? Er zijn geen andere dorpen in de buurt van de heuvel. Welke dorpen lagen in de richting van waar de zon opging? Aspiano kalai, dan is het kanaal, karwandian is daarachter. Dus deze dorpen liggen in de richting van waar de zon opkomt? Ja Ligt het DC van Tagab in dezelfde richting? Nee, in andere richting, dan moet je via nayarano Hoever was je dorp van DC? Een uur te voet ongeveer. (...) Hoe heet de regio waar je dorp ligt? Nawrozkhel. Ken je nog andere namen van regio's vlakbij jouw dorp? Nayarano is linkerkant, rechterkant is khayatano, achter ons dorp is de bergen van shamshar en vooraan in dezelfde richting van kebla (gebedsrichting) is spianokalai.”** en **“Ligt jouw dorp in een vallei of in een vlak stuk land? Er zijn kleine of hoge heuvels hier en daar. Je dorp zelf, is dat op een heuvel, in een vallei? Nee, het is in een vlakte. Wat zijn de meest dichte dorpen bij uw dorp? Ik heb net die dorpen genoemd. In de gebedsrichting ligt Spiano en Nayarano en khayatano. Achteraan zijn bergen. Ik heb je dorp nog steeds niet gevonden op de kaart. Kan je me nog wat informatie geven over je dorp en de omgeving? In zelfde richting als dorp khayatano, voorbij dat dorp, kom je in haji khel, voorbij is er idah moskee, e dan is akhoudzadahgan. In andere dorpen is spian, dan kanaal en dorp karwandian. Achteraan zoals ik zei zijn de bergen, de basis en de school. Het kanaal dat je vermeld, welke dorpen passeert dit? Sheikhan Nog andere dorpen? Spion, en dan stroomt het verder door.”** (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10 en p. 12-13) en **“(…) We hadden ook de Eid gah moskee, dat was voorbij het dorp khaiatan in het dorp haji khel. Mijn oom ging er vaak op vrijdag voor het gebed. Ik ging er ook bidden tijdens het offerfeest. Vlakbij shamshad bergen is er een groot kanaal, in de buurt van dat kanaal kwamen mensen samen om voetbal te spelen. Heeft dat kanaal een naam? Nee, het is droog kanaal, het is een grote ruimte.”** (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Het geheel van deze verklaringen, waarvan de correctheid in de bestreden beslissing niet wordt betwist, kan bij gebrek aan (duidelijke) informatie in het administratief dossier door de Raad echter niet worden geverifieerd.

Verzoeker verwees tijdens het persoonlijk onderhoud ook correct naar een militaire basis van de Fransen (en nog andere buitenlanders) nabij zijn dorp, vlak onder de Shamshar heuvel (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4; zie ook het aan het administratief dossier gevoegde artikel *“French Troops withdraw from Tagab camps”* van Pajhwok Afghan News van 4 februari 2012). Dat hij verder weinig kan vertellen over deze basis kan verzoeker, gelet op zijn leeftijd op dat moment, bezwaarlijk ten kwade worden geduid. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, was verzoeker immers

hooguit tien jaar op het moment dat de Fransen zich terugtrokken. De Raad leest dienaangaande in de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (*"Kapisa Province"*, Wikipedia) dat de Franse troepen in 2012 wegtrrokken uit de regio en dat het Afghaanse leger en politie sindsdien instaan voor het waarborgen van de veiligheid in de provincie. Dit komt ook tot uiting in verzoekers verklaringen, waar hij liet optekenen: **"Was die basis er nog altijd van de Franse toen jij Afghanistan verliet? Ja, het leger zat daar."** (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Dat verzoeker verkeerdelijk meent dat er op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan eveneens nog Franse troepen aanwezig waren, kan naar het oordeel van de Raad op zich niet volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, temeer uit verzoekers verklaringen niet duidelijk en ondubbelzinnig kan worden afgeleid wanneer hij voor het laatst Franse soldaten in zijn dorp heeft gezien: **"Kwamen de fransen dan ook nog af en toe naar het dorp vlak voor je vertrok? Geen idee, ik weet niet of ze er nog kwamen of niet. Niet gezien? Nee, Maar je zegt dat de fransen er nog waren, hoe weet je dat dan? Nu weet ik niet of ze er nog zitten of niet, maar voor mijn vertrek kwamen ze nog eens naar ons dorp. Toen je nog in afgh woonde, wanneer was laatste keer dat je ze zag? Geen idee, ze kwamen af en toe naar ons."** (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk waarom het volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevreemdend moet worden geacht dat verzoeker, die zoals reeds gesteld tien jaar was op het moment dat de Fransen zich terugtrokken, zich jaren later nog herinnert dat er Fransen in zijn regio aanwezig was. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat het ook een kind van tien jaar of jonger bij blijft wanneer er zich een buitenlandse troepenmacht ontplooit in zijn regio van herkomst en deze buitenlanders bovendien ook naar zijn dorp komen. Aangezien een dergelijke waarneming helemaal niet leeftijdsgebonden is, kan evenmin worden ingezien waarom de commissaris-generaal, hierbij verwijzend naar verzoekers jonge leeftijd op dat ogenblik, meent verzoekers verklaringen in twijfel te moeten trekken waar hij stelt dat hij de Franse troepen met zijn eigen ogen heeft gezien in zijn dorp en dat hij hen herkende aan hun kledij.

Ook verwijt de commissaris-generaal verzoeker dat hij slechts bitter weinig kan vertellen over de taliban en haar activiteiten in zijn regio, terwijl zijn regio volgens de beschikbare informatie nochtans erg volatiel is. In zoverre het Commissariaat-generaal dienaangaande verwijst naar het aan het administratief dossier gevoegde EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation – update"* van mei 2018, volstaat het erop te wijzen dat in dit rapport de veiligheidssituatie in verzoekers voorgehouden regio van herkomst wordt beschreven in 2017 en 2018, dus na verzoekers vertrek uit Afghanistan in 2016. Wel leest de Raad in het document *"Kapisa Province"* van Wikipedia dat de onveiligheid in de provincie Kapisa toenam in 2006 en 2007 en dat in het bijzonder in het Tagab district er herhaaldelijk clashes zijn geweest tussen Amerikaanse en Afghaanse troepen enerzijds en opstandige groepen anderzijds. Dezelfde informatie maakt melding van een inval door de coalitie strijdkrachten nabij het dorp Inzeri in het Tagab district op 19 januari 2009. Waar de strijdkrachten claimden dat minstens 15 militanten, waaronder een lokale talibancommandant, werden gedood, waren de meeste dodelijke slachtoffers volgens de dorpelingen burgers. Nog volgens deze informatie vuurden taliban op 17 november 2009 raketten af op een bazar in het Tagib district waar Franse troepen de stamoudsten ontmoetten. Hierbij werden 10 Afghaanse burgers gedood en raakten 28 gewond. Verzoeker, blijkens zijn verklaringen geboren in 2002, was op het ogenblik van voornoemde incidenten slechts vier, vijf tot zeven jaar. Indien de commissaris-generaal het al ongeloofwaardig acht dat verzoeker, die op het moment van de Franse terugtrekking hooguit tien jaar oud was, met zijn eigen ogen Franse soldaten heeft gezien in zijn dorp en het, gezien zijn jonge leeftijd toentertijd, eveneens bevreemdend acht dat verzoeker zich jaren later spontaan nog herinnert dat er Fransen in zijn regio aanwezig waren, kan van verzoeker al helemaal niet worden verwacht dat hij weet zou hebben van hoger genoemde veiligheidsincidenten in zijn voorgehouden regio van herkomst. In de bestreden beslissing wordt wel correct opgemerkt dat verzoeker commandant Badruddin, een lokale talibancommandant die blijkens de informatie vervat in het administratief dossier in maart 2016 gedood werd in de Tameer area van Tagab, niet blijkt te kennen. De Raad leest voorts in het artikel *"French Troops withdraw from Tagab camps"* van Pajhwok Afghan News van 4 februari 2012 dat op 29 december 2011 een man gekleed in een uniform van het Afghaanse Nationale Leger vier Franse soldaten doodschoot en 17 anderen verwondde. Uit het artikel, waaruit blijkt dat er twee Franse militaire basissen in het Tagab district gelegen waren, kan echter niet worden afgeleid waar voornoemd incident heeft plaatsgevonden zodat de Raad niet in staat is om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te beoordelen waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde: **"De basis van de fransen, werd die ooit aangevallen door de taliban? Over een aanval op de basis weet ik niets, er gebeurden welk kleine explosies hier en daar in de omgeving."** (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). De Raad ontwaart verder noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier, enige informatie omtrent concrete veiligheidsincidenten in verzoekers voorgehouden regio van herkomst.

waarvan, rekening houdend met zijn leeftijd en profiel, redelijkerwijs moet worden aangenomen dat hij hiervan op de hoogte is. Verzoeker zelf verklaarde in dit verband dat er in zijn regio vaak kleine incidenten gebeurden. Zo haalt hij een incident aan waarbij twee talibankopstukken ongeveer een jaar voor zijn vertrek op de weg naar Laghman of Nangarhar werden doodgeschoten. Als antwoord hierop viel de taliban het leger aan, waarbij twee militairen werden doodgeschoten. Hierop vond een groot gevecht plaats tussen de taliban en het leger, dat ertoe leidde dat heel veel mensen het dorp Sheikhan verlieten. Verzoeker bleef met zijn gezin in hun huis wonen, naar eigen zeggen omdat zij geen andere mogelijkheden hadden. Verzoeker verklaarde dat zij niet naar buiten gingen omdat het een heel gevaarlijke situatie was en overal in de regio militairen gevestigd waren. Daarnaast vermeldt verzoeker een incident waarbij een jongen uit zijn dorp door de taliban werd gedood en aan de deur gehangen. Dit gebeurde een tweetal jaar voor verzoekers vertrek uit Afghanistan. Verzoeker vermoedt dat de jongen, A., werd gedood omdat hij tolkte voor de Fransen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-19). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt verzoeker dat hij niet meer informatie kan verschaffen omtrent deze twee door hem aangehaalde incidenten, doch noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan op enigerlei manier blijken of werd onderzocht of voornoemde incidenten überhaupt hebben plaatsgevonden en of verzoekers (op sommige punten beperkte) verklaringen in dit verband aldus al dan niet met de waarheid overeenstemmen.

Mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, acht de Raad ook de motivering in de bestreden beslissing omtrent verzoekers gebrekkige kennis over de stammen die gevestigd zijn in zijn beweerde regio van herkomst en over de subgroepen van zijn eigen stam, de Safi's, onvoldoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn bewering dat hij zijn hele leven tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in een rurale regio als het dorp Sheikhan in het district Tagab van de provincie Kapisa heeft gewoond. Dit klemmt des te meer nu de Raad in het document "*Kapisa Province*" van Wikipedia leest dat de provincie Kapisa zich kenmerkt door een onzichtbare grens tussen het westen en het noorden, waar Tajieken wonen die over het algemeen vijandig staan tegenover de Taliban, enerzijds en het zuidoosten anderzijds, waar overwegend Pashtun en Pashai wonen zoals verzoeker ook aangaf doorheen zijn verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) en waar veel rebellenactiviteit is. Dat verzoeker geen melding maakt van Tajieken in zijn regio hoeft dan ook niet te verbazen nu deze bevolkingsgroep blijkens de informatie vervat in het administratief dossier weliswaar gevestigd is in de provincie Kapisa doch niet zozeer in verzoekers beweerde regio van herkomst (het district Tagab), zoals ook blijkt uit het document "*Kapisa Province*" van Naval Postgraduate School.

Dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen nooit naar school is geweest, wel weet waar de school in zijn dorp gesitueerd is maar hij de naam van deze school niet kan noemen en hij er evenmin van op de hoogte is of er in andere dorpen al dan niet scholen bestonden – hetgeen overigens ook niet kan blijken uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier – dat hij nauwelijks iets weet te vertellen over commandant N., die hij aanduidt als "onze commandant", dat hij aan het einde van het persoonlijk onderhoud in strijd met zijn eerdere verklaringen plots stelt "*De naam van onze commandant is A.(...) m.(...)*", dat hij hoorde spreken over een talibancommandant E. doch hij verder niets kan vertellen over deze persoon, dat hij Syed Mohammad Khalid Hashimi, die gouverneur was van de provincie Kapisa in de periode 2015-2017, verkeerdelijk als leidersfiguur van de taliban noemt, dat hij voorts nog aangeeft dat er in zijn dorp een commandant was van de taliban die gewond was aan zijn linker arm en het gebed deed doch hij diens naam is vergeten, dat hij stelt verder geen namen te kennen van talibancommandanten en dat hij tijdens en aan het einde van het persoonlijk onderhoud totaal verschillende namen noemt van de provinciegouverneur ten tijde van zijn vertrek en de vorige gouverneur (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4, p. 10-11, p. 13 en p. 22) doet weliswaar twijfels blijven bestaan omtrent verzoekers voorgehouden regio van herkomst maar doet niets af aan het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen op basis waarvan de Raad niet anders kan dan besluiten dat de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier getuigt van een gebrekkig onderzoek op grond waarvan geenszins kan worden geoordeeld dat verzoeker zijn voorgehouden herkomst uit het dorp Sheikhan in het district Tagab van de provincie Kapisa niet aannemelijk maakt. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven kunnen naar het oordeel van de Raad de beslissing dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd dan ook niet schragen.

De Raad merkt hierbij nog op dat in de notities van het persoonlijk onderhoud als volgt staat genoteerd: "*Pauze. Adv; in de pauze zei cliënt dat de tolk een andere Pashtou spreekt dan hem. PO tegen VZ: Kan je nog eens verduidelijken wat je gezegd hebt over de taal tegen de advocaat in de pauze? Ik begrijp de taal in het algemeen wel, soms wel soms niet. (...) Zijn er dingen die je niet hebt begrepen? Ja.*" Ondanks het feit dat verzoeker aangaf in het eerste deel van het persoonlijk onderhoud

bepaalde zaken niet te hebben begrepen, werd hier door de *protection officer* niet verder op ingegaan en werd aan verzoeker ook niet gevraagd om te verduidelijken welke zaken hij dan niet had begrepen, doch werd het onderwerp eenvoudigweg afgesloten door de *protection officer*, stellende: “*Voor het vervolg: meteen melden als er onduidelijkheid is.*” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Een dergelijke handelswijze getuigt naar het oordeel van de Raad van weinig zorgvuldigheid, zeker in het geval van het horen van een minderjarige.

Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte documenten, stelt de Raad vooreerst vast dat in de bijlagen aan het aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest dd. 8 mei 2019 het volgende wordt vermeld: “*vermoeden dat leeftijd niet klopt: vermoedelijk minstens 2 jaar ouder*”. De Raad is van oordeel dat dit element nader onderzoek vergt en in rekening dient te worden gebracht bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Anderzijds dient ook rekening te worden gehouden met de vaststellingen en bevindingen in de overige aan de Raad overgemaakte stukken, in het bijzonder het onderzoeksverslag betreffende verzoekers cognitieve vaardigheden en intelligentiemogelijkheden dd. 13 januari 2020, waaruit blijkt dat verzoeker zwak functioneert op het cognitieve niveau door beperkte intelligentie mogelijkheden, dat hij zowel op het onderdeel “vloeiende intelligentie” (de vaardigheid om te redeneren en probleemoplossend te denken in nieuwe situaties), “korte termijn geheugen”, “visuele informatieverwerking” (de vaardigheid om gebruik te maken van visuele beelden om problemen op te lossen) als “verwerkingssnelheid” (de vaardigheid om betrekkelijk eenvoudige cognitieve taken vloeiend en automatisch uit te voeren) een zeer zwakke tot extreem lage score behaalt in vergelijking met leeftijdsgenoten en dat hij een totale niet verbale index van 55 behaalt, welke score zich situeert op het niveau van een licht verstandelijke beperking tot een lage begaafdheid. Verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn kennis (of het gebrek daaraan) over zijn voorgehouden regio van herkomst moeten naar het oordeel van de Raad dan ook worden beoordeeld in het licht van de resultaten van deze cognitieve vaardigheidstest. Meer bepaald rijst de vraag of het persoonlijk onderhoud aangepast was aan verzoekers intellectuele capaciteiten, welke invloed verzoekers beperkte cognitieve vaardigheden mogelijks hebben gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud en op zijn (on)vermogen om de draagwijdte van de hem gestelde vragen te begrijpen en in te schatten welke antwoorden van hem werden verwacht (zo gaf zijn advocaat op een bepaald ogenblik aan “*Open vragen zijn niet zo nuttig.*”: notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17) en welke kennis over zijn regio van herkomst van verzoeker kan worden verwacht, rekening houdend zijn intellectuele capaciteiten, zijn leeftijd en zijn profiel.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming zich opdringt. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 december 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS